

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 16 | 15. AUGUST 1935 | 84. AARGANG

DEN RIGE MAND OG LAZARUS.

Af Ældste *Charles A. Callis* af de Tolvs Raad.

—

»Men der var en rig Mand, og han klædte sig i Purpur og kostbart Linned . . . . men en fattig Mand ved Navn Lazarus var lagt ved hans Port, fuld af Saar . . . . men Hundene kom og slikkede hans Saar.« (Luk. 16: 19—21).

Den rige Mand var et Offer for Velstand og var forstyrret af sine Rigdomme. Han var bedraget af den deraf følgende Forestilling, at naar alt var vel med hans Sjæl, saa vilde det ogsaa være vel med andre. Denne Tanke var ligesaa død som tørt Efteraarsløv, og han kunde ikke indse, hvorledes andre havde det, eller sætte sig i de fattiges Sted. Saa overmæt var hans Hjerte af dette Livs flygtige Glæder og Fornøjelser, at han end ikke lagde Mærke til Tiggeren, som laa udenfor hans Dør.

Det er meget tvivlsomt, om denne formuende Mand overhovedet tænkte paa, at han maaske en Gang skulde dø. Men Døden kom til ham, da han mindst af alt anede det, ligesom den vel gør til de fleste af os. Denne Verdens Rigdomme forsvinder pludseligt, og hvad Menneskene kalder Formue, kalder Gud for Rust og Slagger. De, som elsker verdslig Rigdom og Glæde, har ikke lært Sandheden af Ordene: »Thi vor Trængsel, som er stakket og let virker for os over al Maade og Maal, er en evig Vægt af Herlighed, *idet vi ikke se paa*

de synlige Ting, men paa de usynlige, thi de synlige er timelige, men de usynlige er evige.« (2. Kor. 4: 18). Den tilkommende Verdens Herligheder forsvinder aldrig.

Men den rige Mands Liv var forbi, og han maatte tage Afsked med sine Rigdomme, og han fortes i Livet herefter, fattig og ulykkelig. Hans for saa store Formue var nu ikke til nogen Nytte for ham. Denne blev nu antagelig sloset bort af hans Arvinger. For ham var Glæden forbi, og hans Sjæl var ikke frelst.

Nu var Forholdene forandrede. Den rige Mand er en stakkels elendig Tigger, Lazarus ejer evige Rigdomme. Den fornemme aabner sine Øjne »i Dodsriget, hvor han var i Pine«, medens Lazarus »af Englene bliver henbaaren i Abrahams Skod«. Menneskenes Ære og Værdighed i denne Verden bliver forandret af Frelseren, som vaager over sine egne.

Abraham sagde til den Mand, som for var saa optaget af sine Rigdomme, og som bad ham sende Lazarus ned for at dyppe det yderste af sin Finger for at læske hans Tunge: »Barn, kom i Hu, at du har faaet dit Gode i din Livstid, og Lazarus ligesaa det onde, men nu trostes han her, og du pines.«

En beromt Forfatter siger om denne Lignelse:

Dette er en meget rorende Beskrivelse, og den giver et udmærket Eksempel af det, som findes blandt os. Derfor er det en af de mest lærerige Lignelser, som nogensinde er givet. Den rige Mand — hans Klæder kongelige, hvert Maaltid som en Banket. Den fattige Mand — uden Hjem, liggende hjælpelos ved Doren, fuld af Saar, hans Fode udgjorde de Smuler, som faldt fra den andens Bord, hans Klæder var kun Laser, og hans eneste Selskab var Gadens Hunde, som kom og slikkede hans Saar. Dette er den jordiske Beskrivelse. Sammenlign den med den himmelske. Lazarus fores af Englene hen i Abrahams Skod, hvor der er Fred og Glæde. Den rige Mand begravedes. Hans Sjæl plages, og han lider meget, og der i hans Angst og Lidelse beder han, at den fattige, ringeagtede Tigger kunde blive sendt ned og dyppe det yderste af hans Fingre i Vand for at læske hans Tunge.

Den, som sætter sin Tillid til denne Verdens Ting, vil blive tugtet og lære Ydmyghed ved Anger og Samvittighedskvaler. At samle jordiske Skatte og Rigdomme i Dynger, som foroges eller tabes bor aldrig være vore vigtigste Tanker. Vi er blot Guds Forvalter. Han er Ejeren af vore jordiske Ejendele. Paulus skrev til Timotheus: »Byd dem, som er rige i den nærværende Verden, at de ikke hovmode sig ej heller sætter Haab til den usikre Rigdom, men til Gud, som giver os rigeligt alle Ting at nyde.« (1. Tim. 6: 17).

BREV FRA FHV. MISSIONSPRÆSIDENT HOLGER M. LARSEN.

Logan, den 7. Juli 1935.

Til mine kære Søskende og Venner i den Danske Mission.

Oh, kunde jeg som Tanken fly, saa vilde jeg være hos Eder i et Par Timer og tale med Eder og hilse paa Eder alle.

Siden jeg forlod Danmark, har jeg tit tænkt paa Eder, og om end jeg ikke har skrevet til nogen, saa har det ikke været af Uvilje, eller fordi jeg har glemt Eder eller Eders Godhed imod mig og min Familie, medens vi har iblandt Eder.

Jeg ved ikke, hvornaar jeg har faaet en større Overraskelse end de mange Hilsener sendt fra Ungdomsstævnet, det var en stor Glæde, og mange Gange siden har jeg taget Brevet frem og læst Navnene igennem og saa gaar Minderne tilbage til Eder alle og de mange gode Tider i de fem Aar, jeg var i Danmark.

Jeg ønsker gennem »Stjernen« at sende Eder alle vore bedste Hilsner og Ønsker om alt godt, og lad mig sige, som jeg har gjort saa ofte baade offentligt og privat, at dette Værk, som vi er interesserede i, er Guds Værk, Evangeliet er Sandhed, og der er ikke noget bedre paa Jordens Overflade.

Maa Værket gaa frem i den danske Mission, og maa vi alle arbejde for personlig Udvikling her i Livet og en evig Ophøjelse i det tilkommende Liv.

Min Familie sender Hilsener til alle.

Eders Broder og Medarbejder

Holger M. Larsen.

EN HØJTIDELIG SAMMENKOMST.

Af Missionspræsident *Joseph J. Cannon,* London.

Det er kun faa Gange, at Forfatteren til denne Artikel har haft Anledning til at deltage i saa vidunderlige aandelige Velsignelser, som var udgydt over Missionspræsidenternes Konferece i Liege, Belgien. Mange Oplevelser blev fortalt ved denne Konference. Modne Mænd og Kvinder, som repræsenterede Grupper af Missionærer, og som havde haft ledende Stillinger i de forskellige Hjælpeorganisationer, var optaget af at drøfte og veksle Kundskab og Arbejdsmetode og for at faa Inspiration til atter at kæmpe imod Ligegyldighed og Mørkets Magter.

Maaske var det bedste ved hele Konferencen Vidnesbyrdsmødet, som afholdtes Søndag den 30. Juni. Klokken 9 om Morgenen kom vi fastende, og vi forblev samlet indtil Klokken 3:30 om Eftermiddagen. Alle bar deres Vidnesbyrd, og vi blev løftet endnu højere op ved at synge Zions Sange.

Mange Ting kan selvfolgelig siges paa 6 Timer. Det var ikke alt, som angik Aandens vidunderlige Gaver, selvom dette Emne vil karakterisere Modet i min Erindring for bestandig, men næsten alle fortalte om nogle vidunderlige Tilkendegivelser, som Herren havde ladet komme til dem og deres Familier. Om disse Vidnesbyrd vilde blive antaget af den moderne Verden, vilde dette Sidste Dages Værk blive forenet uoploseligt med Apostlenes Tid.

Præsident Milton H. Knudsen fra Norge fortalte en interessant Historie. Han fortalte om en nedbrudt ung Dame, en aktiv Arbejder i Kirken, som var blevet bragt til et Sanatorium. Hun blev holdt afsondret under Specialisternes Behandling, som erklærede, at hendes Sygdom vilde kræve mindst ti Aars psykiatrisk Behandling. De nægtede at tillade Ældsterne at salve hende.

Paa Grund af dette fik hendes Fader hende flyttet hen til en anden Institution. Efter gentagen Henvendelse fik han og Præsident Knudsen Tilladelse til at salve hende. Paa samme Tid fastede og bad 100 Soskende. Sygdommen blev drevet ud, og hun blev lovet hurtig og fuldkommen Helbredelse. Nogle faa Dage senere blev hun flyttet fra det beskyttede Sted og kort derefter blev hun udskrevet fra Institutionen fuldkommen helbredet.

Præsident Knudsen fortalte ogsaa om en Mand, et Ikke-Medlem af Kirken, som var blevet ansvarslos, uden nogen Ansvarsfolelse. Ældsterne blev tilkaldt, og efter Faste og Bon salvede de ham. De blev vejledt til at drive den onde Aand ud af ham, og de bod den at forlade hans Legeme og ikke besvære Manden yderligere. Der skete straks en Forandring med ham. Hans Slægtninge kunde næsten ikke kende ham igen; hans Fornuft var fuldstændig vendt tilbage igen.

Præsident Octave F. Ursenbach som præsiderer over det belgiske Distrikt under den franske Mission fortalte om hans Moders Sygdom og Dod da han var en lille Dreng. Hans Bedstemoder, en Kvinde med en stor Tro, bad Ældsterne om at komme og salve hende. De sagde, at det var for sent. Hun spurgte dem, om det melkisediske Præstedømme ikke havde Magt over Doden, og hun bad dem udove deres Tro. Da lagde de Hænderne paa hans dode Moders Hovede og da de var færdig med Ordinancen aabnede hun Øjnene og spurgte:

»Hvorfor kaldte I mig tilbage?« Hun fortalte saa, at da hendes Aand havde forladt Legemet, traf hun sin Mand. De var begyndt at opleve de vidunderlige Ting i den anden Verden, da han pludselig standsede og vendte sig mod sin Hustru og sagde: »Præstedommet arbejder med saa stor Kraft for at faa dig til at vende tilbage til Jorden, at Himlen har tilladt dig at vende tilbage til dit Legeme for at opdrage vore Børn.« Han formanede hende til at være forsigtig med, hvad hun fortalte om, angaaende hvad hun havde set, og han bød hende hengivent Farvel og lovede at kalde paa hende senere.

Præsident Ursenbach fortalte ogsaa, hvorledes han pludselig var blevet advaret til ikke at gaa ind i et Krudthus, medens han arbejdede med noget Sprængningsarbejde i Bjergene. Et Øjeblik efter kom en Sten bragende ind i Huset. Den vilde sikkert have berøvet ham og hans Kammerater for Livet, om ikke de var blevet frelst ved Aandens Advarsel.

Præsident Roy A. Welker fra den Tysk-Østrigske Mission fortalte om et Forsøg paa at salve en god Kvinde, som var blevet opereret for Blindtarmsbetændelse. En Magt havde imidlertid taget hendes Legeme i Besiddelse i hendes syge Tilstand. Hun havde fortalt sine Slægtninge, at han (Præs. Welker) vilde komme, og lige nøjagtigt hvor han vilde komme til Syne. Men da han og Ældsterne nærmede sig for at salve hende, blev hun saa voldsom, at det var umuligt at salve hende. De trak sig saa tilbage og fastede og bad een Dag. I Stedet for at besøge hende, holdt de speciel Bøn for hende og bød alle onde Magter forlade hendes Legeme. Paa samme Tid faldt hun i Søvn og vaagnede den næste Morgen fuldstændig fri for nogen forstyrrende Indflydelse. Til Lægens Overraskelse var det Saar, som før ikke var lægt, fuldstændig lægt, og Huden havde nu igen den naturlige Farve, og Stingene var ogsaa borte.

En af Præsidenterne fortalte om, hvorledes han var blevet vaagnet om Natten, før han rejste paa Mission, ved Jammerraab fra hans Nabos Dør. Han skyndte sig derover og opdagede, at Familiefaderen, som var hans Ven, pludselig var død. Senere besøgte han Familien for at tage et sidste Blik paa deres kære hengangne. Medens han saaledes stirrede paa Liget, hørte han hans hengangne Ven tale til ham de bestemte og tydelige Ord: »Du kan sige til hende, at jeg har det godt«. Han blev forbavset og forblev tavs. Ordene blev gentaget: »Du kan sige til hende, at jeg har det godt«. Han vendte sig nu til Enken og fortalte ganske forsigtig, at han lige havde haft Forbindelse med hendes Mand, og han havde bedt ham forsikre hende, at han havde det godt.

Andre Vidnesbyrd blev givet, og Præsident Merrill sluttede

det mindeværdige Møde med en Fortælling om en vidunderlig Erfaring, som kom til ham i hans Ungdom. Ti Aar gammel begyndte han at bede om et Vidnesbyrd, men han fik det ikke. Ved denne Udsættelse lærte han at bede og Kraften at blive ved. Da han var i hans Livs mest kritiske Tid, nemlig da han skulde til at begynde sine Studier paa Universitetet, hvor han kunde have mødt Problemer, som maaske kunde have tilintetgjort hans Tro, modtog han en herlig Tilkendegivelse, som styrkede denne. Medens han saaledes lagde sig paa sine Knæ, erfarede han ganske bestemt, at Herren virkelig lever. Saa stor var hans Glæde, at han rejste sig paa sine Fødder og raabte Tak til Herren.

Der er ingen med en almindelig Forstand, som vilde have forladt dette Møde uden at være overbevist om, at Herren udfører vidunderlige Ting blandt sine Børn, og at Evangeliets Gaver er deres Velsignelser.

MISSIONSPRÆSIDENTERNE I LIEGE 1935.

Billedet Side 367 (fra venstre til højre).

Første Række: Hugo D. E. Petersen og Frue (Sverige), Daniel J. Lang og Frue (Frankrig), Præsident og Søster Joseph F. Merrill, Badwagan Piranian og Frue (Palæstina).

2. Række: Joseph J. Cannon og Frue (England), Søster Arthur Gaeth, Søster og Broder Philimon M. Kelley (Schweiz), Søster og Broder Milton H. Knudsen (Norge), Søster og Broder Alma L. Petersen (Danmark).

3. Række: Søster og Broder Edgar T. Lyon (Holland), Søster og Broder Roy A. Welker (Berlin), Søster Ursenbach junr., Søster Bean (den franske Missionssekretær), Søster og Broder Octave F. Ursenbach (Belgien), Arthur J. Gaeth (Tjekkoslovakiet).

UNGDOMMENS OPNAAELSER FØR OG NU.

Nedenstaaende Tale, givet af *Edith Pedersen,* Aalborg, vandt 2den Præmie ved Ungdomsstævnet i København, Pinsen 1935.

En af Ungdomsforeningernes Hovedopgaver er saa passende udtrykt i sidste Aars Valsprog: »Inspireret af Evangeliets forædlende Indflydelse vil vi udvikle vore Gaver og Talenter« — vort nye Valsprog kræver, at denne Udvikling nu skal føres ud i det praktiske Liv. Det er med andre Ord Hensigten at ville udvikle og uddanne Ungdommen — det vil

Missionspræsidenter med Fruer samlet i Liege, Belgien, Juni 1935.

sige os alle, som er villig til at lære — for at vi kan blive Ledere i Israel.

Mange unge Mennesker er dog ikke klar over, hvilke Evner de besidder, og de vækkes først ved at høre eller læse om andres Opnaaelser. Derfor har det stor Betydning at gentage den græske Filosofs velkendte »Menneske, kend dig selv«, indtil man kender sig selv, for der er meget Sandhed gemt i den berømte engelske Skribent og Filosof Wordsworths Ord: »Barnet er Menneskehedens Fader«. Der synes dog af og til at være et Skel — en altfor stor Adskillelse — mellem de ældre og de yngre, og naar de unges Opnaaelser og Muligheder i vort Samfund drøftes, er det ikke sjældent, at man bliver gjort opmærksom paa, at Ungdommen ingen Indflydelse har paa vor Tid. Selv med den største Respekt og Anerkendelse af den ældre Generation, tror jeg dog, at jeg tør sige, at dette maa være en Misforstaaelse om ikke en Fejltagelse, for vi har jo sikkert alle fra vor Barndom været indprentet, at »hvad man i Ungdommen nemmer, man aldrig i Alderdommen glemmer«, saa som Følge af denne Paastand kan man med Rette slutte, at de Resultater, de Opnaaelser og de Erfaringer, den ældre Generation kan opvise, er baseret paa det, de har læst i den foregaaende Tid. — Naar jeg er saa dristig at paastaa, at Ungdommen netop har haft en stor Indflydelse gennem Tiderne — at det med andre Ord ikke har været Oldinge, som var nødvendigt for at store Begivenheder kunde finde Sted — er det fordi, jeg har studeret nogle af Levnedsbeskrivelserne om de mest kendte Mænd i Verden, og i dette Studie opdaget, at de alle var Ynglinge, uden megen Kendskab til Livet — og trods denne Ukendskab er de naaet uanede Højder. Jeg skal som Bevis nævne nogle faa Eksempler og vil begynde med den store Hærfører Alexander den Store, som levede Aar 356 før Kristus. Han var Søn af Philip af Makadonien, og da han var 18 Aar, og hans Fader opdagede hans Dygtighed paa alle Omraader, sagde han til ham: »Min Søn, søg dig et andet Rige, thi det, som jeg har og efterlader dig, er ikke stort nok for dig.« Sønnen fulgte Faderens Formaning, og 20 Aar gammel besteg han selv Tronen som Følge af has store Dygtighed som Hærfører. — Aar 106 f. Kr. fødtes den meget anerkendte og meget omtalte romerske Taler og Filosof Cicero, og det er interessant at bemærke, at han begyndte at faa Uddannelse i Retskyndighed og Talekunst i en Alder af 17 Aar, og 26 Aar gammel blev han meget bekendt i viden Omkreds grundet paa hans udmærkede Forsvar i en kriminel Sag, og 30 Aar gammel fik han Æresposten som den øverste paa Retskyndighedens Omraade.

For nu at komme vor Tid lidt nærmere vil jeg nævne Amerikas forste Præsident, George Washington, hvis Eftermæle lyder: »Først i Krig, først i Fred og først i sine Landsmænds Hjerter«. Han fodtes i Aaret 1732, men mistede tidligt sin Fader. I en Alder af 19 Aar finder man ham som Major i Hæren, og senere blev han enstemmigt af Senatet valgt til Overgeneral for den amerikanske Hær paa Grund af hans »paalidelige og uplettede Karakter«. Hvis man dernæst skulde omtale en anden beromt amerikansk Præsident, kunde det sikkert ikke blive andre end Abraham Lincoln, som fødtes af fattige Forældre under usle Kaar i 1809. Da Abraham var ni Aar, mistede han sin Moder, og da han var 16 Aar, fulgte han med Faderen til Illinois, og kort derefter drog han ud for at bryde sin egen Bane. Trods megen Modgang og økonomiske Vanskeligheder — men med mægtig Energi — begyndte han at studere Lovkyndighed — og han vandt Tillid som Advokat og blev valgt ind i Senatet, og paa Grund af »hans Hjertensgodhed, Beslutsomhed, modige Handlekraft baaret oppe af den dybeste Pligtfølelse og den varmeste Fædrelandskærlighed« blev han valgt til Præsidentposten. — Blandt Verdens største Hærførere maa man ikke forglemme Napoleon Bonaparte, som blev født i 1769. 10 Aar gammel kom han paa Militærskole, og han var ikke stort andet end en Dreng, da han sendtes med Tropper til Italien. I 1784 (altsaa 15 Aar) fik han Plads paa Militærskolen i Paris, da han var saa dygtig, 16 Aar gammel blev han Løjtnant, og han skrev da Corsicas Historie, og Aaret efter vandt han Akademiets Pris for Besvarelsen af Spørgsmaalet »Hvilke Grundsætninger og Forfatninger skal man give Menneskene for at gøre dem saa lykkelige som muligt?« Han havde ubegrænset Arbejdsevne, han krævede kun 4 Timers Sovn, han var egoistisk, ærekær, magtbegærlig, men havde dog en magnetisk Kraft — naar jeg siger dette, tænker jeg paa Slaget ved Waterloo hvor hans egne Mænd som før havde tjent ham, forsvarede ham i Stedet for at tage ham til Fange, som det var deres Ordre.

I denne Serie maa jeg ikke forglemme Frankrigs Nationalhelt, Jomfruen af Orleans, Jeanne d'Arc. Nogen særlig Beskrivelse eller Omtale af hende er sikkert ikke nodvendigt, udover at hun i en Alder af 18 Aar vovede sig til Kongen og fremsatte sit Ærinde, at hun ønskede, at han skulde give hende Tropper eller Mænd — ligemeget hvor mange — og hun vilde saa besejre Englænderne og faa Kongen kronet, saaledes at han virkelig kunde regere i sit eget Land. Hun fik efter lang Tids Overvejelse sit Ønske opfyldt, og hun jog ogsaa Englænderne paa Flugt og sørgede før, at Kong Carl den Syvende blev kronet i Rheims — hun var da 19 Aar.

Som stor Statsmand skal her nævnes den berømte britiske Statsmand William Pitt, som allerede holdt sin første Tale i det engelske Parlament, da han var 21 Aar. og umiddelbart efter udtalte et af Medlemmerne: »Han vil blive en af Parlamente's første Mænd«. Dette slog til, for i en Alder af 23 Aar var han Statsminister, som 25aarig ventede saavel Konger, Regenter og Statsmænd paa ham, idet de ærbødigt bøjede sig i Anerkendelse af hans store Magt.

Vort lille Land, Danmark, behøver ikke at skamme sig, naar der tales om verdensberømte Mænd, for det har selv givet sin Del. Af de mest berømte Danskere i Verden skal her kun omtales to, nemlig H. C. Andersen og Bertel Thorvaldsen. Overalt i den ganske Verden er disse to kendt, den ene for hans vidunderlige Digte og Eventyr og den anden for hans pragtfulde Billedhuggerkunst. H. C. Andersen var som saa mange andre berømte Mænd af fattige Forældre, men han havde stort Mod og havde sat et Maal, og for at komme dette nærmere vovede han sig i en Alder af 14 Aar til København, hvor han kæmpede sig frem. Bertel Thorvaldsen blev ogsaa født af fattige Forældre. I en Alder af 11 Aar kom han paa Kunstakademiets Skole, da han var 17 Aar, fik han Akademiets lille Sølvmedaille, 2 Aar efter den store Sølvmedaille, og da han var 21 Aar gammel, fik han Akademiets store Guldmedaille for det Stykke Arbejde, han havde udført og for Løsningen af Opgaven fra det Ny Testamente, hvor »Peter helbreder den værkbrudne ved Templets Dør«.

Jeg har i det foregaaende med Vilje undgaaet Personer, som er verdensberømte paa Grund af religiøse Anskuelser, men for ogsaa paa dette Omraade at give nogle Eksempler, henleder jeg Opmærksomheden paa Profeten Daniel og Kong David. Efter Bibelens Beretning lærer vi, at de begge var unge, da de udførte deres Bedrifter, og saaledes vil jeg kunne nævne flere Profeter, men disse er typiske. Vor Kirkes Historie giver det ene Vidnesbyrd efter det andet om, at Ungdommen netop har opnaaet store og mægtige Ting — endog uden Livets Erfaringer —, tænk f. Eks. paa Profeten Joseph Smith, De kender alle hans Livs Historie om, hvorledes han i en ganske ung Alder blev et Redskab til at oprette Guds sande Kirke paa Jorden i Dag, og de, der vil tilbringe lidt af deres Tid i Studium af vor Kirkes Lederes Biografi, vil opdage, at de har opnaaet vidunderlige Ting i deres Ungdom.

Hvorledes har alle disse Personer — i deres unge Alder — været i Stand til at opnaa det, de gjorde. — Tillad mig at forbinde Valsproget for 1934 med Valsproget for 1935, og ved at forandre dem lidt kan jeg sige: »at de alle, inspireret al deres *Idés* Indflydelse har udviklet deres Gaver og Talen-

ter, og formedelst deres Handlinger har de bevist deres Loyalitet til denne Idé«. Hvad har Resultatet været? Hvad er deres Eftermæle? Blev Verden gjort bedre, fordi de levede? Fik de Verdens Mennesker til at tænke ivrigt med Energi og Livskraft, efter at de var borte? Om vi stiller dette Spørgsmaal og tænker paa hver enkelt af de førnævnte Personer, vil vi komme til det Resultat, at det kun er de *forædlende Egenskaber*, som har Varighed, man vil opdage, at jo mere en Persons Liv er præget af Troen paa Gud, *den Tro, som afføder Gerninger, des flere forædlende Egenskaber har han, og des mere godt har han gjort.* — Tænk et Øjeblik paa Kristus, alle Menneskers Ideal — trods sin Ungdom, ja selv i sin Barndom forbavsede han sin Samtid — hvorfor? — *Han gjorde Verden bedre ved sit Liv.* Han fik Mennesker til at tænke ivrigt med *Energi* og *Livskraft* saavel den Gang som nu. — Hvorfor? — *Fordi han havde det fuldkomne altomfattende Evangelium,* som kan bringe Menneskene Glæde saavel i dette som i det tilkommende Liv.

Ved sidste Stævne sagde Præsident Merrill: »Ungdommen af i Dag er Lederne af i Morgen« — hvad mente han? Han mente sikkert, at Kirkens fremtidige Ledelse vil blive lagt paa vor Kirkes unge. Derfor lad os have de sidste to Aars Valsprog i stadig Erindring: »Inspireret af Evangeliets forædlende Indflydelse vil vi udvikle vore Gaver og Talenter« og »Ved mine Handlinger vil jeg bevise min Loyalitet overfor Kirken«. Som den mindste Tak, vi kan give for den Inspiration, Evangeliet har været med Hensyn til vor Udvikling, bør vi lade denne Udvikling komme Kirken til Gode ved vore Handlinger, og det vil komme til Gavn for os selv, for vi vil alle blive Ledere i Israel.

DEN DANSKE MISSION.

AFSKEDSFEST FOR PRÆSIDENT RICHARD D. JOHNSON, ESBJERG DISTRIKT.

Torsdag den 11. Juli d. A. afholdt den kvindelige Hjælpeforening i Esbjerg en Afskedsfest for Præsident Richard D. Johnson. Et lille Program blev udført og var som følger: Oplysning, Duet, Debat og et Musiknummer for Orgel og Violin.

Derefter blev der serveret Saftevand med Kringle og Lagkage, og som Underholdning imedens blev opført en lille Sketch: »En Prøveklud«.

(Fortsættes Side 374.)

SKANDINAVIENS STJERNE
Et halvmaanedligt Tidsskrift for Jesu Kristi Kirke
Af Sidste Dages Hellige.
Oprettet i Aaret 1851.

Ansvarshavende Redaktør:	Redaktionssekretær og Translatør:
Alma L. Petersen.	William Ørum Pedersen.

KONFERENCEN I LIEGE.

En bemærkelsesværdig Konference afholdtes i Liege, Belgien, i Tiden fra den 20. Juni til den 3. Juli. Dette var en Missionspræsidentkonference for de europæiske Missioner. Den overværedes af Præsident og Søster Merrill fra det europæiske Hovedkvarters Kontor, de 9 Missionspræsidenter i Europa og deres Hustruer, ligeledes Missionspæsident og Søster Piranian, som præsiderer over Palæstina og Syrien. Konferencen varede 12 Dage. Søndag den 30. Juni afholdtes offentlige Møder, som ikke egentlig hørte til Konferencen.

Konferencen var bemærkelsesværdig, fordi det var et Møde med alle Missionernes Ledere paa den østlige Side af Atlanten, med Undtagelse af Præsident og Søster Le Grand P. Backman fra Missionen i Sydafrika. »Men jeg tager Fejl, naar jeg ser noget bemærkelsesværdigt ved dette«, vil de uindviede maaske sige. Og set fra dette Synspunkt har de Ret. Konferencen gjorde ikke noget Indtryk paa Offentligheden. Forholdsvis faa Mennesker i Liege kendte til eller interesserede sig for den. Konferencen var imidlertid bemærkelsesværdig ved, at den havde samlet specielle Udsendinge for vor Herre, Jesus Kristus til et Møde, som er blevet beskikket til at præsidere over forskellige Afdelinger af hans Kirke i Europa. Set fra denne Side var de Mænd, som var samlet der, i større Rang og guddommelig Anerkendelse end nogen anden Mand med nogen offentlig Stilling i Europa nu. Denne Paastand er sand, hvad enten vi anerkender civile eller gejstlige Autoriteter, Konger Kardinaler eller ej.

Dog støtter vi — som vor 12. Trosartikel siger — de lovligt indsatte Autoriteter, og vi lærer vore Medlemmer, at de skal holde Lovene, som gives af disse Autoriteter. Derfor er vi kaldet for at ære og respektere enhver Embedsmand i hans Embede. Dette betyder dog ikke, at Kristus sætter menneskelig indsatte Autoriteter — det være sig i Kirker eller Stater — højere end hans egen, det hellige Præstedømmes Autoritet.

Hvis de europæiske Landes styrende Ledere skulde afholde et Møde, vilde hele Verden være vaagen og bemærke deres Handlinger. Skulde de ledende Autoriteter fra en af de populære Kirker gøre det samme, vilde de store Aviser sprede Nyheden vidt og bredt. Men naar Herrens virkelige Budbærere for Europa samles, viser Folket det ingen Interesse. Er dette ikke et typisk Billede af Nutidens religiøse Tilstand. Men med Hensyn til dette vil Fremtiden se store Forandringer til det bedre. Den Dag vil komme, hvor Kristi Tjenere og hans egen Kirke — Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige — vil blive respekteret meget af alle, som hengivent vedkender sig hans Navn.

Foruden Missionspræsidenterne besøgte Kirkens assisterende Historiekriver Andrew Jensen med Hustru og Datter Konferencen een Dag, og Præsident C. F. Ursenbach og Hustru, som er Præsident for Belgiens Distrikt, var nærværende under hele Konferencen.

At Konferencens Aand vil føles i alle de forskellige Missioner i Europa er selvindlysende. Arbejdet, Metoderne og Opnaaelserne for hver enkelt Mission blev rapporteret og diskuteret mere eller mindre i Detailler. Hver Mission gav deres Tilslutning. Hver Missionsautoritet lærte noget fra hver af de andre. Derfor vil hver Mission høste Fordel af at vide, hvad hver af de øvrige udfører. Desuden var der en Enighedsfølelse i mange af de Slutninger, som blev taget, og et fælles Ønske, at Missionerne skulde arbejde sammen og følge de samme Retningslinier, Metoder, Lektier til Organisationerne o. s. v. Den raadende Følelse var, at alle arbejdede for den samme Sag, og at de derfor i saa stor Grd som overhovedet muligt skulde arbejde efter de samme Programmer.

Alle enedes om, at større Anstrengelser skulde gøres for at faa mere favorable eller begunstigede Publikationer til Offentligheden. Overalt er al aaben Opposition eller Modstand imod Kirken næsten — om ikke fuldstændig — forsvundet, og dette tillader, at fordelagtige Bekendtgørelsesmetoder kan udarbejdes.

Hjælpeorganisationernes Programmer indbefatter tilfredsstillende Aktiviteter, i Særdeleshed for de unge, med det Resultat, at Ungdommen bliver opdraget indenfor Kirken i større Antal end før, medens de Ældre ved forøgede Aktiviteter og Ansvarsposter finder forøget Glæde som Medlem af Kirken.

Man var enige om, at det vilde være meget gavnligt, om de Hellige kunde ledes til at føle deres Ansvar i Øjeblikket for Værkets Forfremmelse lidt mere. Med denne Opnaaelse og ved Hjælp af nogle nye Metoder med Hensyn til Forfrem-

melsen af Værket, vilde dets Muligheder være uberegnelige, selvom Antallet af Missionærer fra Amerika for Tiden er meget mindre end for faa Aar siden. Optimismens Aar var altid nærværende og Vidnesbyrdets Aand svækkedes ikke.

De 25 Mænd og Kvinder, som opholdt sig der til Møder de 13 Dage, følte i stor Grad deres Ansvar og udtrykte deres faste Overbevisning om Evangeliets Guddommelighed og store Triumf, for hvilken de ofrer alle deres Kræfter. Ja, Konferencens Aand vil sætte sit Præg i alle Missionerne ved mere aandeligt Arbejde.

Joseph F. Merrill.

(Fortsat fra Side 371.)

Nogle Søskende stod frem og takkede Præsident Johnson for det store Stykke Arbejde, han har udført her i Esbjerg, og for hans Venskab, der er kommet til at betyde meget for alle Søskende her. En speciel Tak blev rettet til ham fra hans Medhjælper, Missionær Thomas M. Drury. Efter dette tog Præsident Johnson Ordet og takkede i smukke Vendinger Esbjergsøskende for den Hjælp og Bistand, de havde ydet ham, og for deres Venskab, som Præsident Johnson satte megen Pris paa.

Denne lille, selskabelige Sammenkomst var kun en ringe Tak for al det gode, Præsident Johnson har gjort for Esbjerg Distrikt, og vi ønsker ham herigennem en god og lykkelig Hjemrejse og beder, at Guds Aand altid maa være med ham, som den har fulgt ham her i hans Missionsarbejde.

Tilstede ved Festen var ca. 60. *K. N.*

FORFLYTTELSER.

Ældste Arnold V. Bergesen er forflyttet fra Hjørring til Aarhus, Ældste Ezra Carr fra Aarhus til Hjørring, Ældste David Nielsen fra Slagelse til Silkeborg og Ældste N. Willard Larsen fra Slagelse til København. Ældste Christian Nielsen og Ældste Jens W. Olsen er kaldet til at aabne Bornholms Gren med Bopæl i Rønne.

Alma L. Petersen,
Missionspræsident.

DEN NORSKE MISJON

NY OMREISENDE ELSTER TIL NORGE.

Newell Blaine Nielsen fra Hyrum, Utah, og Joseph William Olsen fra Moroni, Utah, kom til Norge den 12 juli for å arbeide i Herrens tjeneste. Vi byde disse brødre velkom-

men og vet, at de vil snart bli forelsket i gamle Norge og dets folk.

Elste Nielsen vil arbeide i Drammen og Hokksund og elste Olsen i Kristiansund N. for det nuværende.

AVLØSNINGER.

Elsterne Earl H. Richards, Olav H. Vogeler, Ramm Hansen Jr. og Leo M. Jacobsen, alle fra Salt Lake City, er hederligt avløst å reise hjem. De har alle utført et udmærket arbeide her i Norge, og mange vil erindre dem og savne dem. Herrens verk har gått fremad på grunn av disse unge menns virksomhet.

M. H. Knudsen.

SØNDAGSSKOLEN

Lektier for Børneklasser (10—14 Aar).

18. August.

HVEM ER PAA HERRENS SIDE?

Tekst: 2. Mos. 32 og 34 Kp.

Behjælpelig Oversigt:

1. Hvorledes lod de 2 første Bud, som Moses kom med til Folket?
2. Folket overtaler Aaron til at støbe en Guldkalv.
3. Herren siger det til Moses — Moses stiger ned af Bjerget, sønderbryder Tavlerne, knuser Kalven, straffer Aaron og byder dem, som hører Herren til, at ihjelslaa Afgudsdyrkerne. Moses beder for Folket paa Bjerget.
4. Herren vil forny sin Pagt med Folket, de skulde vogte sig for Afguderi, ej gøre Pagt med Kanaanitterne, holde Herrens Højtider og andre Love.
5. Moses skal skrive disse Love, Herren skriver dem paa Tavlerne.
6. Moses' Ansigt skinner.

Af denne Lektie lærer vi, at Ulydighed altid medfører Straf, og at det bedrøver Herren, men at han er barmhjertig nok til at tilgive, blot vi vil omvende os og holde os nær til ham.

---

25. August.

TEMPLET I ØRKENEN.

Tekst: 2. Mos. 35—40 Kp.

Behjælpelig Oversigt:

1. Herren befaler hans Folk skal bygge ham et Tabernakel, hvor de kunde tjene ham.

2. Hvorledes var det indrettet? Hvad var det lavet af?
3. Altret, Rogaltret, Kedlen ved dens Side, Forgaarden.
4. Moses indvier Tabernaklet og alt, som hører Gudstjenesten til.
5. Herrens Herlighed opfylder Tabernaklet, og den Skystøtte, som var Israels Børns Vejviser, stiller sig over.

Af denne Lektie lærer vi, at Herren altid vil være med det Folk, som vil tjene ham, og han er til Stede i sin Herlighed, naar Folk gør noget til hans Ære.

Lektier for Børneklasser (under 10 Aar).

18. August.

JESUS STILLER STORMEN PAA SØEN OG BINGER SINE APOSTLE FRED.

Tekst: Luk. 8: 22—25; Matt. 14: 22—36.

Behjælpelig Oversigt:

1. Jesus udmattet af hans store Arbejde — onsker Fred og Ro.
2. Gaar i en Baad for at komme over Søen og falder straks i Sovn.
3. En Storm faar Apostlene til at frygte for deres Sikkerhed.
4. De kalder paa Jesus — han stiller Stormen, og hans Magt forbavser selv Apostlene.
5. Jesus paa Bjerget i Bøn til sin Gud.
6. Gaar Disciplene i Møde paa Vandet, de bliver bange og tror, at det er et Spøgelse. Jesus beroliger dem med at sige: »Det er mig«.
7. Jesus bebrejder Peter for hans lille Tro.

Af denne Lektie lærer vi, at det absolut er nødvendigt at have en meget stor Tro for at kunne udføre saa store Ting, som Kristus kunde udføre.

---

25. August.

KONG HERODES LADER DØBEREN JOHANNES HALSHUGGE FOR AT TILFREDSSTILLE EN DRONNINGS HÆVNLYST.

Tekst: Mark. 6: 14—29.

Behjælpelig Oversigt:

1. Johannes Døberen i Besiddelse af Sandheden, (a) han forkynder den uden Frygt, (b) fortæller ogsaa om de forkerte Handlinger, søm bliver begaaet.
2. Mishager Kong Herodes, (a) bliver kastet i Fængsel,

(b) Herodias efterstræber hans Liv, (c) Herodes bange for at skade ham.
3. Kong Herodes' Fødselsdagsgæstebud, (a) Herodias' Datter danser for ham og behager ham meget, (b) han lover at give hende, hvad hun ønsker — hun spørger sin Moder og forlanger derefter Johannes' Hoved paa et Fad.
4. Johannes bliver halshugget.
5. Arbejdet fortsættes dog stadig af Jesus og hans Disciple.

Af denne Lektie lærer vi, at vi kun undgaar det Onde ved at omvende os og ikke ved at tilintetgøre dem, som gør os opmærksom paa det.

MESTERENS MOD*.

Tekst: Matt. 21: 12—13; 10: 28—33; Luk. 19: 45—46; 12: 4; Joh. 2: 15—16.

Ved mange forskellige Lejligheder i den hellige Skrift bliver vi bekendt med det store Mod, som vor Herre og Mester viste for os Mennesker, hvilket burde give os Mod til ikke at frygte at forsvare Sandhedens Sag, om vi end synes ganske ene. Naar man tænker paa, med hvilken Autoritet Kristus drev Forretningsmændene ud af Templet, fordi de havde gjort hans »Faders Hus til en Røverkule«, maa man indrømme, at det kræver et stort Mod for at kunne gøre dette, og det er ogsaa værd at bemærke, at der var ingen, der protesterede, for de vidste ligesaa vel som Kristus selv, at det var sandt, hvad han sagde, og de har sikkert skammet sig over, at en saadan Medfart skulde blive dem til Del. Der var ingen Stolthed bag denne Bedrift, om der overhovedet var nogen Aarsag liggende bag dette, kan det ikke være andet end Bitterhed over, at hans Faders Hus ikke blev antaget for det, som det skulde og burde være. Han var Fredens Fyrste, og han ønskede kun at gøre, hvad der var Ret.

Beretningen om Fristelsen i Ørkenen er ogsaa et glimrende Bevis paa Mesterens store Mod, naar han i en saa ydmyg, fastende Tilstand kunde svare Fristeren, som han gjorde. Der findes ikke en Dag for vi Mennesker, hvor vi ikke behøver Mod, for vi møder daglig mange Fristelser, og om vi ikke er i Besiddelse af tilstrækkeligt Mod, er der altfor stor Fare for, at disse Fristelser faar Overhaand over os, og det varer saa ikke længe, inden vi er paa et farligt Skraaplan.

* Lektie for Senior- og Juniorklassen den 18. og 25. August.

Bag de største Opnaaelser ligger der altid Vidnesbyrd om, at der har været udvist stort Mod, og den har ogsaa god Virkning paa Menneskets Personlighed, idet det forhindrer Frygt, Nedtrykthed og andre nedbrydende Skrøbeligheder.

I Matt. 10: 28—33 giver Kristus en meget stor Trøst og Opmuntring til sine Apostle, for han udsender dem, og af dette lærer vi, hvor meget de menneskelige Sjæle er værd i Guds Øjne, og at vi ikke behøver at frygte, for han vaager over os. Vi behover ikke at frygte for den jordiske Død, for den har ingen Betydning for Sjælen. Det er meget værre, om det bliver muligt at dræbe eller fordærve vor Sjæl.

Naar Herrens Aand fylder et Menneskes Hjerte, jager den al Frygt bort, og man er i Besiddelse af ubeskriveligt Mod, men for at komme i Besiddelse af denne Aand, maa man »tage sit Kors ap og følge ham«, for den, der ikke vil det, »er mig ikke værd«, siger han selv i Matt. 10: 38.

Hvis man ser tilbage til Kirkens Historie, maa man indrømme, at der altid har været krævet, og at der altid kræves Mod af en, som bliver en Leder indenfor denne Kirke, for det skal altid være handlegygtige Mænd, som har Mod til at tage en Bestemmelse. Kirkens første Hellige udviste ogsaa stort Mod, da de vovede sig ud i den øde Ørken, men Herrens Velsignelser var med dem, da de tjente og stolede trygt paa ham.

Spørgsmaal og Problemer:

1. Definer fysisk, moralsk og intellektuelt Mod og giv Eksempler.
2. Hvad Slags Mod kræves for at møde en Orkan? Fattigdom? Utaknemlighed? og Forfølgelse?
3. Hvorledes kræver Religion Mod? — Hvorledes opelskes det?
4. Hvad Slags Mod synes De bedst om? Hvorfor?
5. Hvad vilde Resultatet være for Dem selv, om De analyserede Dem selv desangaaende?
6. Forklar Forskellen mellem Sjælen og Legemet og fortæl om nogle Ting, som kan ødelægge dem.
7. Hvad mener Mesteren i hans Lærdom til Disciplene Matt. 10: 29—31.
8. Vis at Mesteren ikke havde megen Respekt for de, der er bange for at kendes ved ham. Matt. 10: 32—33.
9. Hvilken Virkning har det paa Deres Mod at læse om Evangeliet? Hvad læser De mest om? Hvorfor?
10. Hvad er det bedste Eksempel paa Mod, som De kan huske?
11. Hvad bestod den mest modige Handling af, som de nogensinde har udført? Hvilken Virkning havde den paa Dem?

„MORMON"-KIRKENS KVINNER.

Av *Susan Yong Gates* og *Leah D. Widtsoe.*

(Fortsat.)

SUNDHET OG HYGIENE.

»Mormon«kvinnene lever og arbeider i og ved tro; tro på den Herre Jesus Kristus og på hans makt til å helbrede, ikke bare den syke og lidende sjel, men også på hans makt til å helbrede det syke legeme og sinn. De ser, næsten hver dag, at deres små blir helbredet, deres kjære opreist ved hjelp av prestedømmets makt. Når de eller deres kjære er syke, er det til Gud, de går, og overlater det ikke til menneskelig evne og dyktighet å opreise det syke barn. Det er Guds makt, de søker i og ved håndspåleggelse av en, som har prestedømmets myndighet, som av Herren er blitt skjenket menneskene i disse siste dager. Der er luksuriøst utstyrte hospitaler oprettet av kirken flere steder, hvor dygtige S. D. H. læger anstrenger sig til det yderste for å helbrede syke legemer og mest mulig være naturen behjelpelig med å overvinne svakhet og skrøpelighet. Men disse to — både læger og patienter — oplofter sine hjerter i bønn til Herren, samtidig som de tar de forholdsregler, som synes kloke i hvert enkelt tilfelle.

Dog innser kvinner, som menn, nødvendigheten av å overholde strenge hygieniske lover. De holder, som en helhet, visdomsordetP, som er et system for sundhetsprinsipper, som i 1833 blev åpenbart til profeten Joseph. Denne åpenbaring forbyr oss å bruke alkohol eller andre stimulanser, te, kaffe, tobakk og likeså å spise for meget kjøtt. Likeledes bydes der, at vi skal gå tidlig tilsengs og stå tidlig op, bare bruke milde urter i sykdomstilfelle, og at de syke skal pleies med all varsomhet og omhet, ikke »med en fiendes hånd«. Korn, frukt, grønsaker og litt kjøtt i vintertiden er sund og heldig kost.

Angående mental sundhet gis der instruksjoner om å avstå fra støiende latter, vellystige ønsker, stolthet og lettsindig-

---

Anm. p. Paktens bok, kap. 89.

het, »hold op å være dovne, hold op å være urene, hold op å finne feil med hverandre. Fremfor alt, ikled eder barmhjertighetens kledebon, som en kappe, hvilket er fullkommenhetens og fredens kledebon.«q

PIONER-SUNDHETSRÅD.

Så megen forståelse hadde profeten av et menneskelivs verd, at han velsignet og innsatte sykepleiersker og medhustruer til å virke i denne ansvarsfulle stilling. Fru Zina D. H. Young var i mange år leder av pleiearbeidet blant kvinner. Et sundhetsråd blev oprettet på det gamle fort i 1848, ledet og undervist av Dr. Willard Richards og hans hustru, fru Susanna Liptrot Richards, som var uteksaminert fra en engelsk pleierskeskole.

Damene Hardy og Hardie var øvede engelske sykepleiersker. En av dem, »bestemor« Hardie, var i 1853 uteksaminert fra Edinburghs universitet med et diplom, som var undertegnet av den kjente Sir James Y. Simpson, en av de første mandlige fødselshjelpere og den første, som brukte kloroform. Hun praktiserte to år, 1853—55, ved »Lying-In Hospital« i Edinburgh, før hun emigrerte til U. S. A. i 1856.

Fru Zina D. Young var levende interessert i åpningen av populære studieklasser og assisterte president Eliza R. Snow med å organisere et kvinnehospital. Der var en skare ypperlige unge kvindelige læger, uteksaminert i Østen, i denne periode (1872—82). Dr. Romania B. Penrose var den første kvindelige læge fra Vesten, uteksaminert fra Woman's Medical College i Philadelphia i 1877. Like efter henne fulgte den dyktige organisator og lærde læge, Dr. Margaret C. Roberts, desuden Dr. Ellis R. Shipp, Dr. Elvira Stevens-Barney, den ypperlige skribent såvelsom doktor, Dr. Martha Hughes Cannon og Dr. Jane W. K. Skofield.

På Dr. Penroses begjæring blev et kvinnehospital planlagt, og den 12 mai 1882 blev institusjonen åpnet. Derpå kom sam-

---

Anm. q. Paktens bok, kap. 88, vers 124, 125.

mensmeltningen av de private pleieklasser med den fremragende pleierskeskole, som i 1899 blev organisert av kvinneforeningen ved Dr. Margaret C. Roberts, og hvor hun selv virket som instruktrise i en årrekke. Inspektør var fru W. W. Riter, og sekretær og kasserer var fru Emma A. Empey. Denne helt igjennem vellykkede bevægelse smeltet så endelig sammen med det hensyknende kvinnehospital til en velstående og fremragende avdeling av det luksuriøse L. D. S. Hospital. President Clarissa Smith Williams fra den kvindelige hjelpeforening var en ivrig talsmann for denne sammensmeltning og gjennemforte den også med held.

Tro, forst og sist og alltid, naturlig fode, renslighet, fysisk utvikling i dens bredeste betydning, og når det er nødvendig, dyktig og varsom assistanse av edle, bedende, flinke mandlige og kvindelige læger, dette er »mormon«kvinnenes sundhets-valgsprog.

TRO OG FAMILIEFORHOLD.

»Mormon«kvinnene har tro og tillid til Gud. De vet, at de har hatt en individuell bevisst eksistens, før de kom til denne jord, for ånderne eller intelligensene er evige. De vet også, at de ikke kan undgå all sorg, smerte, kamp og sykdom, mens de lever her på denne jord. Dog gjennem tro og tillid til vår allvitende og allmektige Fader kan all jordisk sorg bli vendt til styrkende og karakterbyggende krefter. Når døden kommer, slik som den må komme (og som den har kommet fredelig og skjont til våre hjem og våre kjære), så vet »mormon«-kvinnene, at i det liv, som kommer efter døden, vil alle vennskaps- og familiebånd og omme egenskåper fortsette ganske som på jorden. For menn og kvinner blev og blir beseglet av en mann, som holder noklerne til beseglingsmyndigheten over alteret i Herrens hus for tid og evighet.

»Mormon«menn og kvinner blir viet, ikke som verden blir viet med en ceremoni, som binder dem sammen, »til døden skiller dem ad«, men de blir viet med en ceremoni, som besegler dem sammen, mann og hustru, foreldre og barn, for

tid og for evighetens endeløse tidsaldre. Skilsmisse er mulig, dersom det gjelder uverdighet eller dyptsittende uforenlighet, for de prestelige nøkler, som Jesus overgav til Peter, har makt til »å besegle på jorden, og det skal bli beseglet i himlen; å løse på jorden, og det skal bli løst i himlen«.

Tro, kjærlighet og tillid har avlet et kameratskap, som er grunnvollen til alt socialt byggverk.

KONKLUSJON.

Der er mange navner og nogen billeder av kvinner i dette lille hefte, navne og ansikter, som kan synes av mindre betydning for fremmede. Men historien er innstillet på personligheter. Historie er i virkeligheten beretningen om individers anslag mot makter og forhold. Den nødvendige plassbegrensning hindrer, at ennu hundreder, nei tusender av kvinnenavner og -talenter kan nevnes her, for alle »mormon«kvinner er individuelle, og over 90 procent av dem har hatt eller innehar nu stillinger i templet, det genealogiske selskap, kvinneforeningen, ungdomsforeningen, »Primary«foreningen, religionsklassene eller som misjonærer. Derved har de fått øvelse i å lede og i å uttrykke sig.

Større plass for medtagelse av mange flere navner og personligheter er der i den omfattende »History of the Women of the Church of Christ« (Historie om kvinnene i Kristi kirke), som nu er ferdig for pressen, og som dette hefte inneholder et sammendrag av. Historie og optegnelser har tidligere vært skrevet av menn, om dem. Mennene har i almindelighet liten forståelse av den vitale rolle, som kvinner har spillet i verdens affærer og i nasjoners opreisning og fall. Det blev da den moderne Guds profet, som under direkte inspirasjon og åpenbaring skulde få åpne den »fagre dør« for kvinner i hele verden. Kvinner i Jesu Kristi kirke, bokstavelig talt titusender, har ikke bare skapt offentlig og privat, borgerlig og religiøs historie, de har også holdt ypperlige optegnelser om deres andel i plantningen av sannhetsbanneret på Zions bjerge i disse siste dager.

»Mormon«kvinnene har stått høit i alt religiøst, misjons-, opdragelses-, musikalsk og professjonelt arbeide. De elsker sine hjem, menn og små barn. Helt ned i femte, sjette og syvende generasjon er de trofaste mot sin religion. De har et brennende vidnesbyrd om guddommeligheten av Joseph Smiths misjon, de har en levende overbevisning om, at alle hans efterfolgere som kirkens president har vært inspirerte av Gud. De har elsket dem alle, som de elsker og ber for president Heber J. Grant, som idag står som overhode for Jesu Kristi kirke av siste dages hellige, innsatt ved guddommelig inspirasjon. De tilber Gud, den evige Fader, og hans enbårne Sønn, efter kjødet, Jesus Kristus, hvis annet komme de venter på — knelende foran den nu åpnede »Fagre dør« for å motta ham, som i strålende herlighet vil bringe denne triste og krigssonderrevne verden velsignelsen av »fred på jorden og i menneskene hans velbehag«.

ET NUTIDENS MIRAKEL.

Av *Castle N. Murphy*, pres. over misjonen i Hawaii.

Mange ganger, altfor ofte til å nevnes, har jeg sett, gjennem de siste tre år, prestedommets kraft gjøre sin innflydelse på de hellige i Hawaii.

Jeg gjengir her et av de mest bemerkelsesverdige tilfeller av helbredelse, som nylig har hendt, og som jeg selv var vidne til.

Mens jeg var på et besok til øerne i Molokai, blev jeg anmodet om å gå til hospitalet der for å hjelpe til med salvelses ordinance blandt de syke. Jeg mottok dette kald med glede, og da jeg kom inn i et rum, hvor lille søster Louisa Makaiwi lå, blev jeg rent forskrekket over å finde denne lille ti års pike så syk, altfor svak til å bevege sig og for svak til å snakke. Tårene stod i hendes store brune øine, da hun forsøkte, som hun for alltid pleide å gjøre, å rekke ut sin hånd til mig, men klarte det ikke nu, var ikke engang istand til å løfte den fra det hvite laken.

Idet jeg erkennte min egen svakhet, og likedan videnskapens hjelpeløshet i et sådant tilfelle, kom dette til mig nu og hadde megen virkning på mig. Den lidende blev salvet med

olje av sin far, og jeg bekreftet salvelsen i henhold til prestedømmets orden. Under åndens inspirasjon blev der gitt den lille pike et løfte. Senere ledet ånden mig til å råde pikens far til å ta hende til Honolulu, hvor mange leger kunde tilkaldes og høre deres mening. Dette blev gjort, ennskjønnt det var nodvendig å bære den lille pike på puter.

Et antal leger i Honolulu blev rådspurt, og hver av dem rystet på hodet og kunde ikke gi henne noe håp. Noen sa det var tuberkulose i rygraden, og andre var tause. Pikens far bragte henne til misjonens hovedkvarter i Honolulu, og han var nedbrudt og mismodig.

Atter blev hun salvet, og atter erholdt hun et lofte om håp. Hun blev brakt tilbake til sit hjem på Molokai, og en måned senere stod hun op i et vidnesbyrdsmøte og bar vidnesbyrd om, at Gud hadde helbredet henne. Idag er hun frisk og sund, og løftet, der var henne gitt av enn av den levende Guds tjenere, fuldbragte et nutidens mirakel.

(Overs. fra eng.)

INDHOLD:

Udgivet af den danske og norske Mission.

Præsident for den danske Mission: ALMA L. PETERSEN, Priorvej 12, København F.

President for den norske Misjon: MILTON H. KNUDSEN, Wergelandsvei 7, Oslo.

Trykt hos F. E. Bording A/S